

første Gang i sit Liv Indtrykket af et Sted, hvortil han paa hjemlig Maade følte sig knyttet. Som til Bekræftelse kom i det samme Forvalterens Hund springende og gav sig til at danse omkring ham og slikke hans Haand i vild Gensynsglæde. Det stakkels Dyr, hvis Hvalpe man havde taget fra den, havde siden kastet sin Kærlighed paa Per. Bevæget bøjede han sig ned og klappede dens Hoved.

Da han kom ind paa sit Værelse, jog det igennem ham ved Synet af et Brev, der var lagt frem til ham paa Bordet. Hans Øjne fik et sky Udtryk, — det maatte vel være fra Jakobe, tænkte han og tøvede med at tage det. Da han genkendte Ivans Kragetæer, trak han Vejret lettere; men en Følelse af Ubehag blev alligevel tilbage. Svogerens Haandskrift mindede ham saa pinligt om det stadig uløste Pengespørgsmaal, der hver Aften skaffede ham nogle kvalfulde Øjeblikke, inden han faldt i Søvn.

Han lagde Brevet ulæst til Side, — Forretninger maatte vente til imorgen. Idet han derpaa vilde gaa tilbage til Dagligstuen, fik han i sin Jakkelomme fat paa en lille lysegraa Bylt. Det viste sig at være Ingers Handsker. Et Par bløde, ru, saakaldte Randers Handsker, ganske nye.

Det var ikke helt tankeløst, han havde beholdt dem derude i Skoven. Han havde følt en sær Glæde ved at bære paa noget, der tilhørte hende. Under den hovedkulds Afsked havde han saa glemt at levere dem tilbage.

Han foldede dem nænsomt ud og betragtede dem længe. Han førte dem op til sit Ansigt, inddrak begærligt deres Duft og smilte tungt. Han havde nu det fornødne Paaskud til at forny sit Besøg i Præstegaarden allerede den næste Dag, tænkte han; men — —

Var det ikke raadeligst for ham at lade være? Stod han ikke Fare for at blive virkelig forelsket, dersom han saae hende oftere? Den gamle Adam rørte sig atter i ham. Men hvortil skulde det føre? Nogen ny Kærlighed havde han dog ingen Ret til. Fra Livets Blomsterstier havde han for Resten af sit Liv lukket sig ude ... om han overhovedet nogensinde havde kendt dem.